

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 20 februari 2020
Rolnummer 2017/AB/938
Beslissing waartegen beroep 10/583/A

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - ziekteverzekering
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

LANDSBOND DER CHRISTELIJKE MUTUALITEITEN, ON 0411.702.543, met zetel te 1031 BRUSSEL, Haachtsesteenweg, 579 bus 40, appellant, vertegenwoordigd door mr.

tegen

1. **B. Jean-Marie**, NN59081701789, wonende te 3440 ZOUTLEEUEW, Solved, 1, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr.

2. **RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING**, ON 0206.653.946, met zetel te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan, 211, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank Leuven op 3 oktober 2017, 2e kamer (A.R. 10/583/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 2 november 2017,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 23 januari 2020 door advocaat-generaal ,
- de replieken op dit schriftelijk advies, neergelegd ter griffie 4 februari 2020 voor het RIZIV en op 7 februari 2020 voor de heer B. en de LCM,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 19 december 2019.

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING

1.

De heer B. werd door de adviserend geneesheer van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten arbeidsongeschikt erkend van 30 december 2003 tot 19 maart 2006. Hij herviel vanaf 31 mei 2006 en werd verder erkend door de Geneeskundige raad voor de invaliditeit van het Rijksinstituut voor ziekte-en invaliditeitsverzekering (verder het RIZIV) tot en met 31 augustus 2010.

Vanaf 3 maart 2008 verkreeg de heer B. van de adviserend geneesheer van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten toestemming om deeltijds te werken (een administratieve activiteit). Volgens de schriftelijke bevestiging van de toestemming zou het gaan om een tewerkstelling bij Dexia Bank, maar volgens de heer B. berustte dit op een administratieve vergissing van de adviserend geneesheer en was toestemming in feite gevraagd voor een tewerkstelling bij een bvba SCI-Europe, die op hetzelfde adres gevestigd was.

2.

Uit een onderzoek van de sociale inspectie en van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV kwam echter aan het licht dat de heer B. reeds sinds juli 2007 deeltijds werkte voor de bvba SCI Europe en dat hij tijdens de periode van invaliditeit ook zonder toestemming van de adviserend geneesheer werkte van 15 oktober 2008 tot 3 januari 2009 in het recreatiepark Hengelhof.

Daarnaast was de heer B. gemeenteraadslid in Zoutleeuw sinds januari 2007 en ontving hij zitpenningen voor de vergaderingen van de gemeenteraad die hij bijwoonde, evenals voor het bijwonen van bepaalde commissies.

3.

Op 15 december 2009 betekende een geneesheer-inspecteur van het RIZIV aan de heer B. een stopzetting van zijn arbeidsongeschiktheid vanaf oktober 2006 omdat hij het werk hervat had, zonder daarvoor de toestemming van de adviserend geneesheer bekomen te hebben.

Met een controleverslag van 27 mei 2010 betekende de Dienst voor administratieve controle van het RIZIV aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dat, ingevolge de

vastgestelde onregelmatigheden, een bedrag aan uitkeringen moesten teruggevorderd worden van de heer B. van € 48.822,20¹ en dit voor de periode van 1 oktober 2006 tot 31 maart 2010.

Het RIZIV heeft bovendien op 8 juni 2010 aan de heer B. een administratieve sanctie opgelegd waarbij hij uitgesloten werd uit het recht op uitkeringen voor een periode van 180 daguitkeringen.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten heeft op die basis bij aangetekend schrijven van 24 juni 2010 aan de heer B. de terugbetaling gevraagd van de som van € 48 821,68.

4.

Bij verzoekschrift van 12 maart 2010 heeft de heer B. een vordering ingediend bij de arbeidsrechtbank te Leuven tot vernietiging van de beslissing van 15 december 2009 van de geneesheer-inspecteur van het RIZIV waarbij het einde van zijn arbeidsongeschiktheid werd vastgesteld vanaf 1 oktober 2006.

Bij verzoekschrift van 6 september 2010 vorderde de heer B. de vernietiging van de administratieve beslissing van het RIZIV van 8 juni 2010 (administratieve sanctie).

Bij verzoekschrift van 24 september 2010 stelde de heer B. beroep in tegen de kennisgeving van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten van 24 juni 2010.

Ten slotte heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten zelf bij verzoekschrift van 8 september 2011 een vordering ingesteld voor de arbeidsrechtbank teneinde de veroordeling te bekomen van de heer B. tot betaling van een totaalbedrag van € 51.480,46, waarin inbegrepen het bedrag van € 48.821,68.

5.

De heer B. werd verder op initiatief van het Arbeidsauditoraat gedagvaard voor de correctionele rechtbank te Leuven voor een inbreuk op de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen.

Bij vonnis van 28 juni 2011, dat definitief geworden is, heeft de correctionele rechtbank te Leuven geoordeeld dat er inderdaad door de heer B. een inbreuk gepleegd werd op de bepalingen waarvoor hij vervolgd werd. Strafrechtelijk werd hem het voordeel van de opschorting van uitspraak van de veroordeling toegekend en ambtshalve werd hij veroordeeld tot terugbetaling aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten van de som

¹ in het controleverslag is sprake van een terugvordering van € 49.722,26, maar in dit bedrag is een bedrag begrepen van € 900,06 dat ingehouden werd op de uitkeringen en doorbetaald werd aan de Rijksdienst voor Pensioenen en bij deze dienst diende teruggevorderd te worden.

van € 12.645,02€. Deze som had betrekking op de uitkeringen genoten tijdens de niet aangegeven werkhervatting in de periodes van 30 juni 2007 tot en met 3 maart 2008 bij SCI Europe en van 14 oktober 2008 tot 4 januari 2009 bij het recreatiepark Hengelhoef.

6.

Bij tussenvonnis van 4 maart 2014 veroordeelde de arbeidsrechtbank, na de verschillende procedures samengevoegd te hebben, de heer B. reeds tot terugbetaling van de sommen van € 295,78, € 2.288 en € 75. Het betrof sommen die de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten bijkomend terugvorderde bovenop het bedrag vastgesteld in het controleverslag van het RIZIV, en waaromtrent blijkbaar geen betwisting bestond.

Voor wat betreft de terugvordering van het bedrag van € 48.821,68 stelde de arbeidsrechtbank reeds vast dat, ingevolge het gezag van gewijsde van het vonnis van de correctionele rechtbank, er zeker sprake was van een werkhervatting in de periode tussen 30 juni 2007 en 3 maart 2008 en in de periode van 14 oktober 2008 tot 4 januari 2009. De arbeidsrechtbank oordeelde verder dat, in de mate dat zou overgegaan worden tot uitvoering van het correctioneel vonnis in zoverre dit de terugbetaling oplegde van de som van € 12.645,02, dit bedrag noodzakelijk in mindering moest komen van de vordering van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten.

De arbeidsrechtbank stelde verder vast dat in het vonnis van de correctionele rechtbank geen uitspraak werd gedaan over de politieke activiteiten van de heer B. als gemeenteraadslid. Zij oordeelde dat deze activiteiten eveneens een niet toegelaten activiteit uitmaakten, indien zij niet het voorwerp uitmaakten van een toestemming van de adviserend geneesheer.

Omdat er verder, in het kader van de repliektermijnen op het advies van het openbaar ministerie nieuwe stukken werden neergelegd in verband met een toegelaten werkhervatting beval de arbeidsrechtbank de heropening van de debatten. De heropening van de debatten werd eveneens bevolen over de toepasselijke verjaringstermijn.

De arbeidsrechtbank deed verder reeds uitspraak over de vordering gericht tegen de administratieve sanctie van het RIZIV. De arbeidsrechtbank vernietigde deze sanctie, omdat deze niet samen kon opgelegd worden met een correctionele veroordeling (beginsel non bis in idem).

7.

Bij vonnis van 3 oktober 2017, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 10 oktober 2017, deed de arbeidsrechtbank verder uitspraak.

De arbeidsrechtbank oordeelde dat er voor de periode vanaf 3 maart 2008 inderdaad een toelating was van de adviserend geneesheer. Zij oordeelde dat op basis van artikel 101 van de gecoördineerde wetten van 14 juli 1994 op de verplichte verzekering geneeskundige

verzorging en uitkeringen, de heer B. de uitkeringen diende terug te betalen voor de dagen waarop hij gewerkt had of een politiek mandaat had uitgeoefend. Omdat het dossier niet toeliet om daarover een afrekening te maken, werd een nieuwe heropening van de debatten bevolen.

De arbeidsrechtbank oordeelde verder dat op basis van het correctioneel vonnis van 28 juni 2011 moest geoordeeld worden dat er sprake was van bedrog en/of bedrieglijke handelingen, zodat bij het bepalen van de terug te betalen bedragen moest rekening gehouden worden met de vijfjarige verjaringstermijn.

8.

Bij verzoekschrift van 2 november 2017 heeft de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank

Bij besluiten heeft de heer B. incidenteel beroep ingesteld.

DE ONTVANKELIJKHEID

Het hoger beroep is ingesteld in overeenstemming met de wettelijke procedureregels. Het is eveneens ingesteld binnen de wettelijke termijn en is dus ontvankelijk.

Ten onrechte voert de heer B. aan dat nog geen beroep mogelijk was tegen het vonnis van 3 oktober 2017, omdat dit vonnis geen eindvonnis zou zijn. Overeenkomstig artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek kan in de regel in alle zaken hoger beroep wordt ingesteld zodra dit vonnis is uitgesproken. Uitzondering wordt gemaakt voor de beslissingen inzake bevoegdheid of de beslissingen alvorens recht te doen. In dat geval kan slechts hoger beroep wordt ingesteld samen met het hoger beroep tegen het eindvonnis.

Indien het vonnis van de arbeidsrechtbank inderdaad een heropening van de debatten beveelt ten einde de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten toe te laten een afrekening op te stellen, in functie van wat in het vonnis beslist werd, is het vonnis een eindvonnis over de betwistingen waarover een beslissing werd genomen.

Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

BEOORDELING

1.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten betwist het vonnis van de eerste rechter in zoverre dit, met verwijzing naar artikel 101 van de gecoördineerde ziekwet, oordeelt dat de terugvordering enkel kan slaan op de dagen waarop de heer B. effectief gewerkt heeft. Deze regel is enkel van toepassing in het geval door de daartoe geëigende organen vastgesteld wordt dat de betrokken verzekerde tijdens de periode van werkhervatting zonder toelating nog minstens 50% ongeschikt was vanuit geneeskundig oogpunt. Dit was niet het geval. Integendeel werd vastgesteld dat de heer B. door het hervatten van zijn

activiteiten een einde gesteld had aan zijn arbeidsongeschiktheid. Volgens de Landsbond had de eerste rechter derhalve de heer B. moeten veroordelen tot terugbetaling van de som van € 48.821,68, zoals gevorderd.

De Landsbond betwist het incidenteel beroep van de heer B. De vordering is niet verjaard en de vijfjarige verjaringstermijn is van toepassing, omdat er sprake is van bedrieglijke handelingen. Er is ook geen reden om de vordering te beperken tot de ambtshalve teruggave die bevolen werd door de correctionele rechtbank. Dit vonnis is niet tegenstelbaar aan de Landsbond en de correctionele rechtbank heeft niet over alle feiten uitspraak gedaan, zoals de activiteit als politiek mandataris.

2.

De heer B. stelt in de eerste plaats dat de vordering van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten verjaard is. Er is geen sprake van bedrieglijke handelingen. Hij had wel degelijk van de adviserend geneesheer toestemming gekregen voor een deeltijdse werkhervatting. De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten heeft dit oorspronkelijk steeds ontkend maar heeft uiteindelijk in het kader van de procedure voor de eerste rechter en op basis van de voorgelegde documenten, moeten erkennen dat die toestemming er wel degelijk was.

De heer B. betwist verder dat de geneesheer- inspecteur van het RIZIV op 15 december 2009 met terugwerkende kracht een einde zou gesteld hebben aan zijn erkenning. Zulks blijkt volgens de heer B. niet uit de voorgelegde stukken. Bovendien is onduidelijk op welke basis dit beslist werd.

Met betrekking tot de uitoefening van zijn politieke activiteit als gemeenteraadslid stelt de heer B. dat daarmee rekening houden een discriminatie zou uitmaken. Hij vraagt dat het hof een vraag zou stellen aan het Grondwettelijk Hof.

De heer B. vraagt ten slotte dat hij, in toepassing van artikel 101, § 2 van de gecoördineerde ziektewet, zou vrijgesteld worden van iedere terugbetaling. Hij verwijst daarbij naar zijn goede trouw en zijn zeer moeilijke financiële toestand.

De afbakening van de betwisting in functie van de correctionele veroordeling.

3.

De terugvordering door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten van een bedrag van 48.821,68 EUR betreft de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen die in de periode van 1 oktober 2006 tot en met 31 maart 2010 zouden zijn uitbetaald.

Zoals uiteengezet in het controleverslag van het RIZIV, is deze terugvordering gebaseerd op het feit dat de heer B. volgende niet toegelaten arbeid zou hebben verricht:

(-) vanaf 01.10.2006: activiteiten voor een politieke partij, waarvoor hij sinds 2.01.2007 als raadslid in de gemeente Zoutleeuw zetelt;

(-) In de periode van 01.07.2007 tot 31.07.2008 bij SCI Europe;

(-) In de periode van 01.11.2008 tot en met 31.12.2008 in recreatiepark Hengelhof.

Bij definitief vonnis van 28 juni 2011 werd door de correctionele rechtbank te Leuven geoordeeld dat de heer B. een inbreuk heeft gepleegd op de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 31 mei 1933 en ten onrechte ziektevergoedingen heeft ontvangen voor een bedrag van € 12.655,02 ingevolge niet aangegeven werkhervatting in de periode tussen 30 juni 2007 en 3 maart 2008 bij SCI Europe en tussen 14 oktober 2008 en 4 januari 2009 bij recreatiepark Hengelhof. De strafvordering werd gegrond verklaard en de opschorting van de uitspraak gedurende drie jaar werd gelast. De correctionele rechtbank beval ambtshalve de terugbetaling van voormeld bedrag aan het ziekenfonds. Voorts werden de burgerlijke belangen aangehouden.

De strafuitspraak is, in beginsel, bekleed met gezag van gewijde, zodat het hof door uitspraak is gebonden. Bovendien werd dit reeds definitief bevestigd in het eerste tussenvonnis waartegen geen beroep werd aangetekend op dit punt.

Volgende activiteiten en periodes blijven aldus te beoordelen:

(-) De politieke activiteiten vanaf 1 oktober 2006 tot en met 31 maart 2010.

(-) De activiteiten voor SCI Europe bvba in de periode van 3 maart 2008 tot 31 juli 2008

Het hoofdberoep.

4.

Artikel 101, § 1 van de gecoördineerde ziekwet, zoals dit van toepassing was in de periode waarop de betwisting betrekking heeft (dus voor 2010), bepaalt het volgende:

“De als arbeidsongeschikt erkende werknemer die arbeid heeft verricht zonder de in artikel 100, §2 bedoelde voorafgaande toelating, die, van een geneeskundig oogpunt uit, een vermindering van zijn vermogen van ten minste 50% behouden heeft, moet de uitkeringen die hij ontving voor de dagen of periode tijdens dewelke hij die niet toegelaten arbeid heeft verricht te betalen.

Nochtans wordt hij geacht arbeidsongeschikt te zijn gebleven en worden de dagen waarvoor de uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid worden teruggevorderd ingevolge het eerste lid, aangezien als dagen waarop een uitkering is toegekend om de rechten van de gerechtigden en van de personen ten zijnen laste op de prestaties van sociale zekerheid te bepalen.

Behoudens ingeval van bedrieglijk opzet kan het Beheerscomité van de Dienst voor uitkeringen in behartenswaardige gevallen geheel of gedeeltelijk afzien van de in het eerste lid vermelde terugvordering.”

5.

De Landsbond der Christelijke Mutualiteiten beroept zich op een beslissing van de geneesheer-inspecteur van het RIZIV van 15 december 2009 waarbij, met terugwerkende kracht, een einde werd gesteld van de arbeidsongeschiktheid vanaf de datum van werkhervatting in oktober 2006, en waarbij verder geoordeeld werd dat de heer B. niet aan de voorwaarden voldeed voor de toepassing van artikel 101 van de gecoördineerde ziekwet.

6.

Overeenkomstig artikel 100 van de gecoördineerde wetten vereist de erkenning van de staat van arbeidsongeschiktheid essentieel twee elementen: alle arbeid dient onderbroken te worden en bovendien dient op medisch vlak vastgesteld te worden dat de betrokkene letsels of functionele stoornissen heeft, waarvan erkend wordt dat ze zijn vermogen tot verdienen verminderen tot een derde of minder dan een derde van wat een persoon van dezelfde stand en met dezelfde opleiding kan verdienen door zijn werkzaamheid in de beroepscategorie waartoe de beroepsarbeid behoort die hij verrichtte toen hij arbeidsongeschikt werd of in de verschillende beroepen die hij heeft of zou kunnen uitoefenen hebben uit hoofde van zijn beroepsopleiding.

In zoverre de beslissing van de geneesheer-inspecteur zou moeten geïnterpreteerd worden als een herziening met terugwerkende kracht van de medische erkenning van de arbeidsongeschiktheid, is zij in strijd met artikel 94, al. 3 van de wet, dat uitdrukkelijk bepaalt dat de beslissingen van de adviserend geneesheer, van de geneesheer-inspecteurs of van de Geneeskundige Raad voor de Invaliditeit, waarbij het einde van de staat van invaliditeit wordt vastgesteld, geen terugwerkende kracht hebben.

In zoverre deze beslissing het einde van de arbeidsongeschiktheid afleidt uit het feit dat de heer B., zonder toestemming van de adviserend geneesheer, het werk hervat heeft en aldus zelf een einde gesteld heeft aan zijn arbeidsongeschiktheid, sluit zij aan bij de klassieke rechtspraak van toepassing vóór de wet van 18 oktober 1991, die inderdaad oordeelde dat door een werkhervatting de verzekerde zelf een einde stelde aan de erkenning van zijn arbeidsongeschiktheid. De wet van 18 oktober 1991, die de artikelen 56bis en 56ter invoerde in de wet van 9 augustus 1963, de latere artikelen 101 en 102 van de gecoördineerde wetten (voor de wijziging van deze artikelen door de wet van 28 april 2010), had echter tot expliciet doel te remediëren aan deze rechtspraak, die tot gevolg had dat een aantal verzekerden, die zelfs maar beperkt in de tijd of in de omvang het werk hervat hadden, definitief hun verzekerbaarheid verloren. Hun prestaties waren immers vaak niet aangegeven of waren onvoldoende om de verzekerbaarheid met zich mee te brengen, terwijl de vroegere dagen van erkenning van hun arbeidsongeschiktheid niet meer als gelijkgestelde dagen konden beschouwd worden (zie daarover S. Hostaux, “Le droit de l’assurance soins de santé et indemnités”, Larcier, 2009, p. 286).

7.

Overeenkomstig artikel 90 al. 3 van de gecoördineerde wetten, spreekt de adviserend geneesheer van de verzekeringsinstelling zich uit over de toepassing van de artikelen 101, 1e lid en 102, 1e lid in een tijdvak van primaire arbeidsongeschiktheid. Overeenkomstig artikel 94, al. 4 spreekt de Geneeskundige Raad van de Invaliditeit zich, overeenkomstig de bepalingen van artikel 82, uit over de toepassing van de artikel 101, 1^e lid en 102, 1^e lid, in een tijdvak van invaliditeit.

Beide bepalingen werden in de gecoördineerde wetten ingevoerd door de programmawetten van 24 december 2002 en 22 februari 1998. De toelichting bij het regeringsamendement dat geleid heeft tot de nieuwe bepaling van artikel 90 al.3 (en dat blijkbaar ook betrekking had op een aanpassing van artikel 94,4^e lid), stelt ter zake het volgende:

“De artikelen 101 en 102 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, hebben een regularisatieprocedure ingesteld voor de gerechtigde die arbeidsongeschikt was erkend, en die een niet toegelaten activiteit heeft hervat.

Deze procedure houdt de evaluatie in van een medische voorwaarde, in hoofdzaak met name de beperking van de arbeidsgeschiktheid tot 50 % van geneeskundig oogpunt uit.

Dit amendement strekt ertoe te bevestigen dat de beslissing die dienaangaande moet worden genomen, tot de bevoegdheid van de bevoegde medische instanties behoort, namelijk de adviserend geneesheer van het ziekenfonds voor de primaire ongeschiktheid en de Geneeskundige raad voor invaliditeit wat de invaliditeit betreft.”

Deze bepalingen, tot stand gekomen na de totstandkoming van artikel 148 van de wet met betrekking tot de bevoegdheden van de geneesheren-inspecteurs, laten duidelijk uitkomen dat, met betrekking tot de verzekerden die zich in een periode van invaliditeit bevinden, het de Geneeskundige raad voor invaliditeit is en geen enkel ander orgaan dat de bevoegdheid heeft om een beslissing te treffen over het al dan niet voortbestaan van arbeidsongeschiktheid van meer dan 50%. Deze oplossing is ook logisch. De bevoegdheid wordt toegekend aan de organen die de arbeidsongeschiktheid erkend en gecontroleerd hebben.

8.

De beslissing van de geneesheer-inspecteur van het RIZIV van 14 december 2009 waarbij hij oordeelt dat de heer B. niet aan de medische voorwaarden voldeed van een verdere ongeschiktheid van 50% op fysisch vlak, en dus niet in aanmerking kwam voor de toepassing van artikel 101 van de gecoördineerde ziekwet, is aldus genomen met miskenning van zijn wettelijke bevoegdheden.

De beslissing is overigens merkwaardig in die zin dat zij tegelijkertijd vaststelt dat op datum van 14 december 2009 de heer B. wel degelijk meer dan 66% arbeidsongeschikt was, en een erkenning voor een periode van acht maanden toekende.

9.

Uit de stukken die uiteindelijk in graad van hoger beroep werden voorgelegd, blijkt dat de Hoge commissie van de Geneeskundige raad voor invaliditeit van het RIZIV op 22 juli 2009 akte genomen heeft van een niet toegelaten werkhervatting vanaf 1 november 2008 en beslist heeft de invaliditeit te erkennen overeenkomstig artikel 101 van de wet voor de periode van 1 november 2008 tot en met 31 december 2008 en overeenkomstig artikel 100 § 1 of § 2 van de wet van 1 januari 2009 tot en met 31 augustus 2010.

De heer B. beantwoordde vanaf 1 december 2008 dus zeker aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 101 van de gecoördineerde ziekwet, zodat de uitkeringen vanaf die datum enkel kunnen teruggevorderd worden voor de dagen van effectieve tewerkstelling.

Verder moet vastgesteld worden dat de heer B. vanaf 1 maart 2008 (cf. verder) de toestemming had van de adviserend geneesheer om deeltijds het werk te hervatten en op 17 juni 2008 nog onderzocht werd door de adviserend geneesheer, zonder dat een einde gesteld werd aan de erkenning van zijn arbeidsongeschiktheid.

10.

Het hoger beroep van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten is dan ook ongegrond. Overeenkomstig artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek dient het hof de zaak aan zich te trekken voor de verdere beoordeling van de vordering tot terugbetaling van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ingevolge de door de arbeidsrechtbank bevolen heropening van de debatten.

11.

Ten onrechte wordt in het controleverslag van het RIZIV, waarop de terugvordering steunt, er van uit gegaan dat de activiteiten die de heer B. voor de firma SCI Europe bvba heeft verricht in de periode vanaf 4 maart 2008 niet-toegelaten activiteiten betroffen. Immers heeft de adviserend geneesheer de toelating gegeven om vanaf 4 maart 2008 deeltijds administratief werk te verrichten. Uit de verklaring van de adviserend geneesheer blijkt dat deze toelating mondeling werd gegeven en naderhand, op 24 juni 2008, schriftelijk werd bevestigd. De adviserend geneesheer verklaart dat naderhand in de schriftelijke bevestiging als werkgever Dexia Bank werd vermeld daar dit met het opgegeven adres overeenkwam. Uit het onderzoeksverslag blijkt dat de bank zich bevindt op nummer 2.

De heer B. heeft overigens telkens op de verklaringen van inkomsten "Dexia" geschrapt en vermeld dat het S.C.I. Europe bvba betrof (stuk 25 dossier RIZIV). Het blijkt aldus voldoende

dat de vermelding op de schriftelijke toestemming een vergissing was en dat de toestemming werkelijk SCI Europe bvba betrof.

Blijkens de schriftelijke toelating mocht de heer B. vanaf 3 maart 2008 deeltijds administratief werk verrichten van maximaal 20 uur per week, meer bepaald dinsdag en vrijdag van 13.00 tot 17.00. Deze toelating gold zolang geen nieuwe beslissing werd genomen. Een nieuwe beslissing werd niet genomen.

De in het controleverslag opgegeven tewerkstelling bij de onderneming SCI Europe bvba betrof bijgevolg een toegelaten beroepsactiviteit, althans vanaf 3 maart 2008. Noch de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten noch het RIZIV tonen aan dat de door de adviserend-geneesheer opgelegde voorwaarden niet werden nageleefd. Blijkens het onderzoeksverslag van het RIZIV werden op de bijdragebons 182 uur geregistreerd voor de periode van het eerste tot en met het derde kwartaal van 2008. Dit situeert zich binnen de opgegeven grens.

12.

Rekening houdend met de periodes waarover de correctionele rechtbank reeds uitspraak deed, dient dus voor wat betreft de werkhervattingen bij SCI Europe en bij het recreatiecentrum Hengelhoeve niets bijkomend teruggevorderd te worden. De heer B. dient derhalve enkel veroordeeld te worden tot terugbetaling van de som van € 12.655,02, zoals reeds vastgesteld werd door de correctionele rechtbank. De heer B. kan niet inroepen dat deze terugvordering verjaard zou zijn. Alhoewel hij van de correctionele rechtbank het voordeel van de opschorting van uitspraak heeft bekomen, veronderstelt de vaststelling van een inbreuk op het Koninklijk Besluit van 31 maart 1933, dat de heer B. wetens en willens een onjuiste verklaring heeft afgelegd waardoor hij uitkeringen ontving, waarop hij geen recht had. Hij heeft aldus bedrieglijk gehandeld.

13.

Verder is er de door het RIZIV in de verschillende verslagen - en het controleverslag aan de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten - ingeroepen tewerkstelling als politiek mandataris sinds oktober 2006. De heer B. was bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 verkozen tot gemeenteraadslid en heeft vanaf 1 januari 2007 gezeteld in de gemeenteraad van Zoutleeuw.

Bij het tussenvonnis van 4 oktober 2014, waartegen geen beroep, werd reeds vastgesteld dat deze activiteit diende beschouwd te worden als een niet toegelaten activiteit.

Behoudens de activiteit van de heer B. als gemeenteraadslid, in het bijzonder het bijwonen van de zittingen van de gemeenteraad en van bepaalde commissies, wordt geen enkel element voorgelegd met betrekking tot de realiteit en de omvang van de activiteit van de heer B. als lid van een politieke partij. Er kan derhalve ook geen enkele terugvordering

bevolen worden op basis van activiteiten die niet verder omschreven zijn en niet in de tijd en omvang gesitueerd zijn.

Er kan aldus enkel rekening gehouden worden met de afwezigheden op de gemeenteraad en de commissies.

14.

Voor deze activiteit is bedrieglijk inzicht niet bewezen. Indien de heer B. moest weten dat hij, zonder voorafgaande toestemming van de adviserend geneesheer, geen arbeidsactiviteit mocht aanvatten die ingepast was in het economisch verkeer van werken en diensten, dan moest hij niet weten dat het loutere feit zijn mandaat op te nemen als gemeenteraadslid, niet verenigbaar was met zijn erkenning van arbeidsongeschiktheid. Bovendien worden de inkomsten die uit deze activiteit voortvloeiden overeenkomstig artikel 230 § 1 ter van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde ziekwet uitdrukkelijk vrijgesteld bij de berekening van het inkomen dat de werknemer, die toelating heeft tot de uitoefening van een deeltijdse arbeid, mag cumuleren. Ook in de werkloosheidsverzekering (Koninklijk Besluit van 25 november 1991, artikel 46 §3) worden deze inkomsten niet als loon aangezien.

15.

Vermits de verjaring pas gestuit werd op 24 juni 2010, gaat het om volgende dagen² (cf. stuk 7 administratief dossier Riziv opgenomen in het dossier 10/1817 van de arbeidsrechtbank): 8 juli 2008, 10 juli 2008, 25 september 2008, 22 januari 2009, 26 februari 2009, 26 maart 2009, 23 april 2009, 28 mei 2009, 24 juni 2009, 25 juni 2009, 23 september 2009 en 24 september 2009, onder voorbehoud van de vraag of vooral deze periodes effectief uitkeringen betaald werden.

16.

Bij de vaststelling van het terug te betalen bedrag, dient eveneens rekening gehouden te worden met het feit dat de arbeidsrechtbank in zijn eerste vonnis de administratieve sanctie van het RIZIV van 8 juni 2010, waarbij de heer B. werd uitgesloten uit het recht op uitkeringen voor de periode van de 180 uitkeringsdagen, vernietigde. De uitkeringen voor deze dagen moeten, indien zij niet uitbetaald werden, in mindering gebracht worden op het terug te vorderen bedrag.

Volgens de informatie verstrekt door de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten aan het openbaar ministerie op 12 augustus 2019, werden deze uitkeringen niet betaald omdat de

² er wordt geen rekening gehouden met de vergaderingen van 29 en 30 oktober 2018, omdat voor deze dagen de uitkeringen reeds teruggevorderd worden op basis van het correctioneel vonnis en de tewerkstelling in het recreatiedomein Hengelhof

heer B. niet beantwoordde aan de verzekeringsvoorwaarden. Uit de informatie bekomen in het kader van het onderzoek door het openbaar ministerie voor het hof blijkt echter, zoals reeds vermeld werd, dat de Hoge commissie van de Geneeskundige raad voor invaliditeit van het RIZIV op 22 juli 2009 akte genomen heeft van een niet toegelaten werkhervatting vanaf 1 november 2008 en beslist heeft de invaliditeit te erkennen overeenkomstig artikel 101 van de wet voor de periode van 1 november 2008 tot en met 31 december 2008 en overeenkomstig artikel 100, § 1 of § 2 van de wet van 1 januari 2009 tot en met 31 augustus 2010. Verder blijkt uit bijlage 5 bij het schrijven van 12 augustus 2019 van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten, dat vanaf oktober 2010 de arbeidsongeschiktheid opnieuw erkend werd, zodat wel aan de verzekeringsvoorwaarden was voldaan.

Ten onrechte stelt de Landsbond in haar repliekbesluiten dat uit de meegedeelde stukken voldoende blijkt dat de sanctie nooit uitgevoerd werd. Uit de stukken blijkt enkel een betaling tot einde mei 2010, terwijl de sanctie pas in de maand juni 2010 werd genomen en dus pas nadien kan uitgevoerd zijn.

Verder blijkt uit een attest van 17 april 2013 van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten dat tot 24 maart 2011 geen uitkeringen werden uitbetaald, wellicht omdat er vanuit gegaan werd dat de heer B. niet verder arbeidsongeschikt was.

17.

Met het oog op de definitieve vaststelling van het bedrag dat door de heer B. moet terugbetaald worden, is het daarom noodzakelijk de debatten te heropenen om de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten toe te laten een afrekening op te stellen in functie van wat door het hof beslist is.

Het incidenteel beroep.

18.

Over de door de heer B. ingeroepen verjaring werd reeds uitspraak gedaan bij de behandeling van het hoofdberoep. Er is geen verjaring voor het bedrag van € 12.655,02, dat vastgesteld werd door de correctionele rechtbank. Voor de dagen van een “tewerkstelling” als gemeenteraadslid, is er verjaring voor de vordering in zoverre zij 1 juni 2018 voorafgaat.

Het hof heeft ook reeds beslist dat de geneesheer inspecteur van het RIZIV niet de bevoegdheid had om met terugwerkende kracht een einde te stellen aan de erkenning van de arbeidsongeschiktheid.

De arbeidsrechtbank heeft bij vonnis van 4 maart 2014 definitief geoordeeld dat de uitoefening van een politiek mandaat, tenzij mits toestemming van de adviserend geneesheer, een niet toegelaten activiteit is die niet verenigbaar is met het recht op uitkeringen. Vermits het vonnis definitief is, kan er geen vraag gesteld worden aan het

Grondwettelijk Hof. De heer B. heeft daar geen enkel belang bij nu de uitspraak van het Grondwettelijk hof geen invloed kan hebben op de concrete beslissing in dit dossier.

De vrijstelling van terugbetaling die door de heer B. gevraagd wordt in toepassing van artikel 101, § 2 van de gecoördineerde ziekwet is een bevoegdheid van het Beheerscomité van de Dienst voor uitkeringen van het RIZIV. De heer B. dient bij Beheerscomité een aanvraag in te dienen en kan bij afwijzing eventueel beroep instellen bij de arbeidsrechtbank, die echter slechts over een marginale toetsing beschikt. Het hof wijst er wel op dat artikel 101, § 2 van de gecoördineerde ziekwet voor de toepassing van deze vrijstelling vereist dat er geen bedrieglijke handelingen geweest zijn. Het hof heeft geoordeeld dat voor de periodes van tewerkstelling, die het voorwerp uitmaakten van een correctionele veroordeling, het bedrieglijk inzicht moet aangenomen worden.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw N. Van den Brande, advocaat-generaal, waarop repliek voor alle partijen,

Verklaart het hoger beroep evenals het incidenteel beroep ontvankelijk.

Verklaart het hoger beroep principieel ongegrond. Beslissend over de zaak zelf, in toepassing van artikel 1068 van het Gerechtelijk Wetboek, zegt voor recht dat de terugvordering van de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten beperkt wordt tot het bedrag van € 12.655,02, zoals vastgesteld door de correctionele rechtbank, vermeerderd met de dagen waarop arbeidsongeschiktheidsuitkeringen betaald zijn waarop de heer B. zetelde als gemeenteraadslid of commissielid en onder voorbehoud van de verrekening van de uitkeringen waarop de heer B. recht had tijdens de periode waarin hem een administratieve sanctie van 180 dagen werd opgelegd.

Beveelt de heropening van de debatten om de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten toe te laten een definitieve afrekening op te stellen rekening houdend met wat in het arrest beslist werd, en de periodes waarvoor effectief uitkeringen betaald werden.

Verklaart het incidenteel beroep gedeeltelijk gegrond. Zegt voor recht dat de verjaringstermijn 2 jaar bedraagt voor de terugvordering van de uitkeringen genoten tijdens de dagen van deelname aan de gemeenteraad of een commissie en dat de geneesheer-inspecteur van het Riziv niet de bevoegdheid had om met terugwerkende kracht een einde

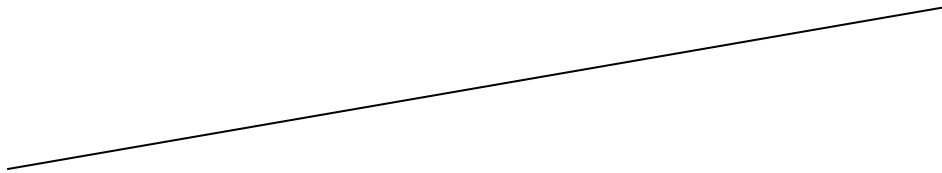
te stellen aan de arbeidsongeschiktheid vanaf oktober 2016, noch om zich uit te spreken over het al da niet behoud van een invaliditeit van meer dan 50% vanuit geneeskundig oogpunt.

Bepaalt de conclusietermijnen als volgt:

de Landsbond der Christelijke Mutualiteiten zal zijn besluiten met afrekening dienen neer te leggen, uiterlijk op 30 april 2020.

De heer B. zal antwoord besluiten kunnen neerleggen tot 30 juni 2020.

De zaak wordt vastgesteld voor pleidooien ter zitting van 1 oktober 2020 om 14u voor 30 minuten.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

, raadsheer,
, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door , griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 20 februari 2020 door

, raadsheer,
, griffier